

နိဒါန်း

ကမ္ဘောဒီးယားတစ်နိုင်ငံလုံးသည် အကျဉ်းထောင်ဖြစ်သွားပြီး နိုင်ငံသားအားလုံးတို့ မှာ အကျဉ်းသားများ ဖြစ်သွားကြပါသည်။

သန်းပေါင်းများစွာသော အခြား ကမ္ဘောဒီးယားလူမျိုးများနည်းတူ ကျွန်မတို့ မိသားစုမှာလည်း မြို့မှ ထွက်ခွာပေးရပါသည်။ ပိုင်ဆိုင်သည့် အိမ်အိမ်၊ ပစ္စည်းများအားလုံး ထားရစ်ခဲ့ကြရပါသည်။ သုံးနှစ်၊ ရှစ်လ၊ နှစ်ဆယ့်တစ်ရက်လုံးလုံး ကျွန်မတို့မှာ တောရွာများတွင် နေထိုင်ကြရပါသည်။ အများအားဖြင့် အလုပ်ခခမ်းများတွင် နေထိုင်ကြရပြီး ထိုခခမ်းများမှာ နေ့စဉ် အလုပ်လုပ်ကြရပါသည်။ နားရက်မရှိပေ။ အသက်ခြောက်နှစ်လည်း မလွတ်၊ အသက်ခြောက်ဆယ်လည်း ချမ်းသာမရပေ။ ကျွန်မတို့ နေရသော အကျဉ်းထောင်များတွင် ယခင်ကရှိခဲ့သော ဘာသာရေး၊ ကျောင်း၊ ဂီတ၊ နာရီ၊ ရေဒီယို၊ ရုပ်ရှင် တီဗွီအားလုံး ပိတ်ပင်ထား၏။ စည်းကမ်းဥပဒေအရ ခရီးသွားခွင့်မရှိ၊ မိတ်ဆွေမရှိ၊ ဆွေမျိုးမရှိ အားလုံးကို ပိတ်ပင်ထား၏။ ခမာနီတို့က ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ စကားပြောပုံ၊ အလုပ်ချိန်၊ အိပ်ချိန်၊ စားချိန်တို့ကိုပင် ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်ထား၏။

မနက် အရက်တက်ချိန်မှစပြီး ညနေ နေဝင်ချိန်အထိ အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ ကျွန်မတို့ ပြောင်းတွေ တူးကြရသည်။ ဆည်တွေ ဆောက်ကြရသည်။ ပြောင်းတွေ စိုက်ကြရသည်။ ကျွန်မတို့တိုက်များက ဆာလောင်လွန်းလှသဖြင့် တကြတ်ကြတ်မြည်နေသော်လည်း ခမာနီများက ခိုးမစားစေရန်အတွက် စိုက်ခင်းများကို သေနတ်များဖြင့် စောင့်ကြပ်နေကြသည်။ အလုပ်မည်မျှပင် ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရစေကာမူ အစားအသောက်ခွဲတမ်း ရရှိသည်က မလောက်မငသာဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ စားရသည်မှာ မငတ်ရုံတမယ်သာ ရှိပါသည်။ အသက်ရှင်နိုင်ရေးအတွက် စား၍ရသည်မှန်သမျှကို ကောက်စားကြရသည်။ မည်သည့်အခါကမျှ မစားဖူးသည့် ပစ္စည်းများစွာ ပါဝင်ပါသည်။ ပုပ်နေသောသစ်ရွက်၊ မြေကြီးပေါ်ကျနေသော အသီးများကအစ သစ်ပင်တို့၏ အမြစ်ကိုပင် တူးကာ စားကြပါသည်။ ထောင်ချောက်တွင် မိနေသော ကြက်၊ လိပ်၊ မြွေတို့လည်း အလကားဖြစ်သွားပေ။ သူတို့၏ ဦးနှောက်၊ အမြီး၊ အသား၊ အသွေးတို့ကို စားကြပါသည်။ အားလပ်သည့် အချိန်များတွင် နံ့ကောင်း၊ ပုရစ် စသည့် အကောင်များ လိုက်ရှာကာ စားကြသည်။

ခမာနီအစိုးရ သို့မဟုတ် အန်ကာအစိုးရက အခြေခံလူတန်းစား တစ်ရပ်သာ ရှိရမည်ဟူသည့် မူကို စွဲကိုင်ကာ အုပ်ချုပ်သည်။ သူတို့အား သစ္စာဖောက်သည်ဟု ယူဆပါက သေနတ်ဖြင့်သာ ရှင်းလိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အန်ကာအစိုးရ၏ စစ်သားများသည် ကျောင်းဆရာဟောင်းများ၊ ဆရာဝန်၊ ရှေ့နေ၊ ဝိသုကာပညာရှင်၊ အစိုးရဝန်ထမ်းဟောင်းများ၊

နိုင်ငံရေးသမားများ၊ ရဲအရာရှိများ၊ အဆိုတော်များ၊ သရုပ်ဆောင်များ၊ အခြားခေါင်းဆောင်များကို ဖမ်းဆီးကာ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ကြ၏။ နောက်ထပ် စစ်သားများ စေလွှတ်ကာ ထိုသူတို့၏ ဇနီးမယားများ၊ သားသမီးများကို ဖမ်းဆီးကာ သတ်ဖြတ်ကြပြန်သည်။ ကျွန်မဖခင်က စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အထက်တန်းအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မတို့ ကြာရှည်အသက်ရှင်ခွင့်ရှိမည်မဟုတ် ဆိုသည်ကို ကျွန်မတို့ သိခဲ့ကြပါသည်။

စစ်သားတွေ ကျွန်မအဖေကို လာခေါ်ကြသည့်အချိန်မှာ ကျွန်မတို့ မိသားစုက သမီးကြီးဖြစ်သူ ကိမ် အစာအဆိပ်သင့်ရောဂါဖြင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်မှာ ဆယ့်လေးရက်သာ ရှိပါသေးသည်။ ညနေ နေဝင်ချိန်မှာ အဖေက စစ်သားတွေနှင့် ပါသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မအဖေအတွက် အသက်မသေပါစေနှင့် ပြန်လွတ်လာပါစေ၊ ကျွန်မတို့ဆီ ပြန်ရောက်လာပါစေဟု ဘုရားထံမှာ ဆုမတောင်းပါဘူး။ ကျွန်မဆုတောင်းတာက ကြာရှည်နာကြင်မှု မခံစားရဘဲ အမြန်သေဆုံးနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်က ကျွန်မ အသက်ခုနစ်နှစ်ရှိပြီဆိုတော့ ကျွန်မတို့မှာလည်း အန္တရာယ်ရှိနေပြီဆိုတာ သိသည့်အတွက် အမေက အိမ်ကနေ မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး ကလေးသူငယ်တွေ အလုပ်ခခမ်းမှာ သွားနေစေပါတယ်။ အမေနှင့် အသက်လေးနှစ်သာရှိသေးသည့် ညီမလေးဂိတ်တို့ကို စစ်သားတွေ လာခေါ် သွားကြတယ်ဟု ကြားရချိန်မှာတော့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ အာယာတတွေ၊ အမုန်းတရားတွေ အမြစ်တွယ်လာခဲ့ပါသည်။

အသက်ခုနစ်နှစ်အရွယ်တွင် ကျွန်မက မိဘမဲ့တစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီမို့ ဇင်ထဲ၌ နာကြည်းခဲ့သည်။ နာကြည်းစိတ်အပြည့်ရှိနေသောကြောင့် ကျွန်မကို ကံလေးစစ်သား သင်တန်းကျောင်း အပို့ခံရပါသည်။ ကမ္ဘာမှာ ရှိကြသည့် ကလေးသူငယ်များက စာသင်ရန် ကျောင်းသွားကြ၊ အချင်းချင်း မိတ်ဆွေဖြစ်ကြချိန်မှာ ကျွန်မကတော့ နာကျင်သေကြေအောင်လုပ်နည်းနှင့် အမုန်းတရားတွေ ပို့ချခံနေရသည်။ အသက်ရှူနေရင်း ဘယ်အချိန်ကိုယ်နေသည့် နေရာကို ဝှံ့လားကုမလဲ ခိုးရိမ်နေရသည်။ ဝှံ့ဆံတစ်ခုက ကျွန်မမိတ်ဆွေပစ်သီ၏ ခေါင်းကို မှန်ခဲ့ရာ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်မှာ သူဦးနှောက်အပိုင်းအစတွေ ပေခဲ့သဖြင့် ခါထုတ်ပြီး အသက်ရှင်နိုင်ရေး ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ဝှံ့သံတွေ ငြိမ်သွားပြန်တော့လည်း အန္တရာယ်က ရှိနေပြီသာဖြစ်သည်။ ကွင်းပြင်ကျယ်၊ သစ်ပင်များနှင့် ချုံပတ်များကြားမှ ကျည်ဆံထွက်လာနိုင်ပါသေးသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ထိုအန္တရာယ်များမှ ကျွန်မလွတ်မြောက်ခဲ့၏။ မြွေဆိုးအန္တရာယ်၊ ရောဂါဘယ၊ မြွေမွှုပ်မိုင်း၊ ကျည်ဆံမှအစ ဝီယက်နမ်စစ်သားက မုဒိမ်းကျင့်ရန် ကြံစည်သည့်အန္တရာယ်အထိ လွတ်မြောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ

နည်း၊ ကျွန်မဟန်ဖြင့် အသက်ရှင်နိုင်ရေး ကြိုးစားနေစဉ် နတ်များအား ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာကြောင့် ဂရုမစိုက်ကြတာလဲဟု မေးမိပါသည်။

First They Killed My Father တွင် ဝီယက်နမ်စစ်သားများက ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံအား ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ပြီး ခမာနီစစ်သားများအား တိုက်ထုတ်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော မောင်နှမလေးယောက်နှင့် ပြန်လည်ဆုံစည်းမိသည်။ မောင်နှမများ အမေ့ဇာတိရွာတွင် ရှိမည် ဦးလေ။ အဒေါ်များထံ ပြန်ခဲ့ကြရာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေကြသည်။ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် မဲခုံနှင့် သူ့ဦး အိန်းတို့က အနာဂတ် ဘဝသာယာစေရန်အတွက် အန္တရာယ်များလှသော ကမ္ဘောဒီးယားမှ ထွက်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ထိုင်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ မဲခုံအနေဖြင့် ချေးငှားရာ၌ မောင်နှမများထံက တစ်ယောက်ကိုသာ ခေါ်နိုင်ခဲ့ရာ သူက အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ကျွန်မကို ရွေးခဲ့၏။

ခွဲကြဲရမည့်နေ့တွင် မောင်နှမ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ရွာလယ်က ဖုန်ထုထု မြေမီလမ်းကလေးတွင် တန်းစီကာ နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မအစ်မ ချောင်နှင့် ကျွန်မ စကားမပြောမီကြာဘဲ လက်ချင်းသာ ဆုပ်ကိုင်ထားကြပါသည်။ ကျွန်မက ဆယ်နှစ်၊ သူက ဆယ်နှစ်နှစ်မို့ ကလေးများသာဖြစ်ကြသော်လည်း စစ်ကြောင့် နှလုံးသားတို့ ရင့်ကျက်ခဲ့ကြသည်။ မိဘနှင့် အစ်မ၊ ညီမတို့ ဆုံးခဲ့ကြပြီး ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကာကွယ်ပေးသူ၊ ဖြည့်စွမ်းပေးသူများအဖြစ် ခိုင်မာခဲ့ကြသည်။

မဲခုံက ကျွန်မကို သူ့စက်ဘီးပေါ်တင်ပြီး နင်းလာခြင်းကြောင့် ကျွန်မတို့ လက်လွတ်ခဲ့ကြရသည်။ ကျွန်မ ချောင်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ခဲ့ပေ။ သူကမူ ကျွန်မတို့ကို မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သည်အထိ ကြည့်နေမည်ကို ကျွန်မ သိပါသည်။ ဘက်ခံနံ့မှ ကျွန်မ နောက်ဆုံး မြင်ကွင်းမှာ မျက်ရည်အသွယ်သွယ် စီးကျနေသော ချောင်၏ မျက်နှာသာ ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာ ပုံရိပ်သည် ကျွန်မ ကမ္ဘာသစ်ဆီ ချီတက်ရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မြင်ယောင်နေမိ၏။ နောက်ငါးနှစ်ကြာလျှင် သူ့ကို ကျွန်မ လာတွေ့ပါမည်ဟု ကတိပြုခဲ့သည်။

မဲခုံ၊ ကျွန်မယောင်းမ အိမ်နှင့် ကျွန်မတို့သည် ဝီယက်နမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝီယက်နမ်တွင် ထောင်နှင့်ချီကာ လှေများပေါ်တွင် နေထိုင်ကြသူတို့အား ထိုင်းသို့ မောင်းခိုလမ်းကြောင်းမှ ပို့ဆောင်သူများ ရှိကြသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ၏ ဒုက္ခသည်စခန်းတွင် ခြောက်လနေပြီသောအခါ Holy Family Church ၏ စပွန်ဆာပေးမှုကြောင့် တားဖွန့်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်မအစ်မဖြစ်သူ ချောင်နှင့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်မှ ပြန်တွေ့ခွင့်ရရန် ဆယ့်ငါးနှစ်ကြာခဲ့ပါ

သည်။ ထိုဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း သူ့နေခဲ့ရသည်မှာ ပြောင်းလဲမှုမရှိပေ။ လွှပ်စစ်မီးမရှိ သွယ်တန်းထားသော ရေပိုက်မရှိ၊ ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး ကျွန်မကမူ အမေရိကန် အိပ်မက်ကမ္ဘာတွင် ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ထိုဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း ကမ္ဘောဒီးယားသို့ စိတ်ဖြင့် ပြန်ခဲ့သည်မှာ အကြိမ်နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိပါသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်တွေ့ကြခြင်းဖြစ်၍ ပြောမကုန်အောင် ရိုကြသည်။ ဝမ်းသာစရာများရှိသကဲ့သို့ ဝမ်းနည်းရသည်များလည်း ရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့ဘဝ၏ ပျော်ရွှင်ရသည်များ၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသည်များ၊ မျှဝေခံစားကြရင်းက နောင်လာနောက်သားတို့ သိကြစေရန်အတွက် ကိုယ့်အတွေ့အကြုံ ကိုယ်ရေးကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါသည်။ သို့မှသာ အန်းမျိုးဆက်သစ်တို့ သိကြမည်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မောင်နှမ၊ ညီအစ်မချင်း၊ ချစ်ခင်တွယ်တာကြပုံများကို သိစေချင်ပါသည်။ စာရေးသူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ချောင် တရုတ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသည်များ၊ ခမာအသုံးအနှုန်းများကို ကျွန်မက အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပေးထားပါသည်။ ဝန်ခံရမည်ဆိုပါလျှင် သူ့စာများကိုသာမက အချို့သော အဓိပ္ပာယ်တို့ကိုပါ ပြင်ဆင်ပေးထားပါသည်။ သူ့အဖြစ်အပျက်များမှာ ကျွန်မ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မဟုတ်ဘဲ သူ့ပြောစကားများအရ သိရှိရသည့်အချက်များသာ ဖြစ်ပါသည်။ အချို့ကိုစွဲများမှာ ဆွေမျိုးများ၊ အိမ်နီးချင်းများအား အင်တာဗျူးရပါသည်။ နှစ်ယောက်အတွေ့အကြုံကို စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲတွင် ပေါင်းစည်းရသည်မှာ မလွယ်ကူပေ။ အဖြစ်အပျက်နှင့် အချိန်အခါတို့မှာ လဆန်းနှင့် လဆုတ်ကဲ့သို့ ခြားနားလှပါသည်။ အမေရိကားတွင်နေသော ကျွန်မက အဖြစ်အပျက်တို့ကို မှတ်သားရန် များပြောင်လှစွာသော စာအုပ်စာတမ်းများ၊ ဒိုင်ယာရီများ၊ အိမ်စာများ၊ နာရီများ၊ ပြက္ခဒိန်များ စသဖြင့် ကျွန်မဘဝနှင့် ပတ်သက်သည့်ကိစ္စတို့ကို မှတ်တမ်းတင်ပေးနိုင်မည့် အရာများစွာရှိပါသည်။ ခွာ၌မူ ချောင်အတွက် ဘာမျှမရှိပေ။ သူ့စိတ်မှတ်နှင့် ရာသီပြောင်းလဲမှုသာ ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ရေးသည့်အပိုင်းအား ကျွန်မ ပြန်ဆိုရာ၌ မုန်း၍ ရေးရသည်များ ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်ကာလမတိကျမှုများ တွေ့နိုင်ပါသည်။ သူ့အပိုင်းတွင် သူ ကျွန်မအား ပြောဖူးသည်များ၊ ဖြည့်စွက်ပေးထားပါသည်။

Lucky Child ကို ရွေးခဲ့ရာ၌ First They Killed My Father အဆုံးမှ စတင်ပြီး အမေရိကားရောက်နေသည့် ကျွန်မဘဝနှင့် ချောင်၏ ကမ္ဘောဒီးယားမှ ဘဝကို ဖတ်ကြရပါမည်။ ကျွန်မတို့အကြောင်း ပြောပြရာတွင် ကျည်ခဲ့ကြသူများကိုလည်း မပေမလျော့ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ ငယ်ဘဝတွင် မုန်ကျွေးခဲ့သူများမှအစ အားလုံးကို အမှတ်တရ ကျေးဇူး

တင်ပါသည်။ သို့သော် အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အမည်များကိုမူ ထိခိုက်မည်မရှိ အမည်ထားပါသည်။ စာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အားပေးခဲ့ကြသူများကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

